

Om magt og tjeneste

Citatmosaikken er samlet ud fra referencer til teksten til 13.s.e.trintatis II række. [\[Se her\]](#)

Knud Jørgensen

Knud Jørgensens artikel "Servant leadership" handler om tjenende ledelse. I en række ord om at tjene (Diakonos, doulos, Hyperetes, leitourgos) skriver han om doulos:

The word means 'slave'. **The focus is on being a servant in relation to a master.**

Jesus uses this word about himself and identifies with the suffering servant of the

Lord in Isaiah 40-55. In Philippians 2:7 the same word is used: 'Jesus... taking the form of a slave'. And he commands his disciples to do the same: "Whoever wishes to be first among you must be your slave" (Matt. 20:27). The model he leaves with the disciples is primarily the cross from where the suffering servant rules. What this means in practice, he demonstrates by washing their feet (John 13). This is the understanding Paul has when he uses doulos to describe his own position: Paul, a slave of Christ Jesus (Rom. 1:1). It implies obedience to a Lord and accountability. — S. 113 | Mission and Power. History, relevance and Perils

Læs hele Knud Jørgensens artikel oversat her

https://theol-p.net/sognekonsulent/Konflikt/Dokumenter/Servant_Leadership.pdf

Johannes Nissen

Den nye magtforståelse udfoldes ved hjælp af to billeder, v 26-27:

- 1) Den, som vil være stor blandt jer, skal være alles tjener (græsk diakonos).
- 2) Den, som vil være den første af jer, skal være alles træl (græsk doulos).

Skønt den sproglige formulering er forskellig i de to Jesusord, er tankegangen den samme: I jeres kreds skal der ikke være noget magt- og voldsheredømme. Tjenesten er den nye grundlov. Vi kan også udtrykke det på den måde: I disciplenes fællesskab skal magten ikke være en magt, der tjenes, dvs. en magt, der udtrykker sig ved tvang, men derimod en magt, der viser sig ved selvhengivende tjeneste. Disciplene opfordres til at prioritere anderledes i deres tilværelse. **De skal leve efter helt andre "mentale" strukturer end dem, der råder "i verden"**. [s. 68 i Johannes Nissen: Budskab og konsekvens]

Johannes Aakjær Steenbuch

Der ligger i Jesus' ord en eksplicit afvisning af den måde, hvorpå politiske systemer er indrettet "blandt folkene". Det fremgår, at Jesus forventer, at hans disciple derfor også skal afvise at herske og regere på den måde, som "konger" og "de store" gør det. Sådan skal det ikke være "blandt jer". Hvis Jesus'

disciple vil være ligesom ham, må de tjene i stedet for at herske. Ligesom Jesus ikke efterstræber magt, skal hans disciple heller ikke efterstræbe magt over hinanden.

I traditionelle syn på kirke og samfund er det ofte blevet misforstået sådan, at man skal finde sig i politisk uretfærdighed og lade være med at gøre oprør, men det er netop en misforståelse, for pointen er snarere, at det mest radikale oprør, man kan gøre mod denne verdens uorden, er helt at 4346 /7 og undlade at gå ind på magtens præmisser. Det er ikke for sjov, at Jesus forbyder sine disciple at regere og udøve magt, men i stedet byder dem at tjene, for det er netop den måde, tingene fungerer på i Guds rige. Blandt kristne findes ingen autoritære ledere. Derved adskiller det kristne fællesskab sig fra alle politiske systemer. **Hvor denne verdens riger alle fungerer ved "magt over", fungerer Guds rige ved "magt under"** (Boyd). Ved at tjene i stedet for at herske, kan Jesus' disciple vise deres loyalitet mod gudsriget frem for mod denne verdens "store" og mægtige.

Da Jesus efterfølgende rider ind i Jerusalem, sker det ikke på en høj hest, men på et æsel... (Matt 21,1-11).

Johannes Aakjær Steenbuch: Guds rige er anarki. S. 60-61

Steenbuch

Med udgangspunkt i Jesus' ord om at tjene frem for at herske, slog den dansk-tyske baptistpioner Julius Købner (1806-1884) i kampen for den "frie urkristendom" således fast, **at "herskab, magt og tvang" er i modstrid med kristendommens væsen**. Jesus' ord om at tjene, beskrev Købner som "kirkens grundlov" ("Grundgesetz der Gemeinde Christi"), et princip, der udelukker enhver sympati for absolutisme og aristokratiske principper i både kirken og samfundet. Præsten er ikke menighedens fælles sjæl, men menigheden består af levende sten — frie individer med eget hjerte, sjæl, vilje og indsigt.

At Jesus' disciple står lige synes også at være tanken hos Paulus, når han gør det klart, at ingen har ret til at dømme om andres religiøse praksisser. Det kristne fællesskab er med andre ord kendetegnet ved individuel samvittighedsfrihed: "Den tro, du har, skal være en sag mellem Gud og dig", skriver Paulus (Rom 14,22). Det betyder ikke, at kristendom er individualisme: "I er alle brødre", siger Jesus til sine disciple (Matt 23,8). Det kirkelige fællesskab er forudsætningen... Johannes Aakjær Steenbuch: Guds rige er anarki. S. 154-5

Desmond Tutu

Det er på grund af dette princip — **at lidelse bekræfter lederens oprigtighed**, at lederen ikke er der for sig selv, men for de ledte — at ledere af frihedsbevægelser næsten overalt har vundet det første uafhængige valg i deres lande så let. De havde allerede bevist deres altruisme ved enten at være fængslede, i eksil eller på anden måde være engageret i frihedskampen. Derfor vandt en Nkrumah, en Nyerere, en Kenyatta, en Machel, en Seretse Khama, en Nujoma, en Mugabe, en Mandela uden besvær. De bestod en leders første prøve — uselvisk altruisme — med bravour. Paradoksalt nok gravede de undertrykkende regimer deres egen grav ved at slå hårdt ned på deres modstandere, for når de gjorde det, fremstod deres ofre som troværdige ledere. S. 217 i Desmond Tutu: Gud er ikke kristen.